

Nemogoče

fr. James Smith

Peter in Andrej sta ravno končala svoj dnevni ribolov. Razprostirata mreže, da jih bosta lahko posušila na soncu. Pogovarjata se o dnevnem ulovu, preštevata dobiček in se jezita na smeti v mrežah. V daljavi opazita nekoga, ki namenoma hodi proti njima.

Izkaže se, da je tujec. Toda ne pozdravi; tudi ne povprašuje po njunem ulovu; ne začne kakšne moške debate. Preprosto in mirno zapove: »Sledita mi.« Jasnó, pričakuje, da ga bosta ubogala.

In res ga ubogata. Takoj, brez oklevanja. Lahko bi se vprašala, kdo bo skrbel za njune čolne, kdo bo očistil ali prodal njune ribe, kaj si bodo ljudje mislili, kako bodo to sprejele njune žene, kako bodo shajali njuni otroci? To so vse pomembna vprašanja – toda Peter in Andrej si jih ne postavljata. To so bile pretekle skrbi, pretekle in ker sta opravila z njimi, sta jih pozabila.

Toda če ta svobodna brata nista zaskrbljena zaradi svoje nenadne odločitve, smo mi. Sprašujemo se, kako tanke so bile vezi z njunimi soprogi in otroki, če jih je bilo tako zlahka pretrgati. Sprašujemo, kako sta lahko tako pogumno zapustila svoje službe. Čudimo se nad njunim pomanjkanjem dvoma, nad njuno nenadno odločitvijo, da bi korenito spremenila svoje življenje.

Lahko bi nam odgovorila: »Pravzaprav se nisva nič odločila; nekdo drug se je odločil za naju. O ničemer nisva razmišljala, saj nama je bilo to predstavljeno, kot da je bilo odločeno že davno prej. Vseskozi sva nadzorovala svoje življenje, zdaj nenadoma tega ni več. Nisva se spremenila. Bila sva spremenjena.«

Kdo naju je spremenil? Jasno je, da ta mož. Peter in Andrej sta jasno videla njegov obraz, slišala njegov glas in razumela njegove besede. To ni bil

morski privid, nobeno videnje. Jezus je bil ravno tako telesen in resničen kot sta sama. Pravzaprav je bil še bolj resničen, kot se je pojavil.

Nekaj je bilo onstran njega, neka sila je delovala skozenj, neka moč ga je gnala. Lahko bi se vprašal, kakšna sta ta dva človeka v resnici? Ali sta vredna zaupanja? Sta preprosta ribiča. Bosta razumela moj projekt? Bomo shajali? To bi bili razumna vprašanja, ki bi si jih moral postaviti, preden bi popolne tujce vpletel v edinstveno prizadevanje. Toda ta vprašanja niso vstopila v njegove misli. Smo notranji glas, ki je rekel: »Reci jima, naj ti sledita.«

Glas je imel avtoriteto? Toda čigavo? Ta netelesni glas mu je ukazal, naj oblikuje skupino tistih, ki mu bodo sledili. Toda Jezus ni imel kam položiti glavo za počitek, niti svoje, kaj šele njihove. Živel je iz rok v usta, iz kraja v kraj, iz prilike v priliko, iz čudeža v čude, iz spoznanja v spoznanje. Zakaj bi še druge ljudi priključil svoji nesreči? Zakaj naj bi ubogal, kar naj bi bilo samo njegova lastna iluzija ali osebno povečevanje? Popolnoma nobenega razloga za uboganje. Toda ubogal je.

Morda je bil Jezus pokoren brez razloga, toda mi vztrajno zahtevamo odgovor na vprašanje: zakaj? In navadno se nam uspe prepričati o skritih motivih vprašljivih prizadevanj. Ne pa vedno.

Včasih nam ne uspe zaslutiti božanskega posega za našimi norostmi. Bog dela, kar hoče, in to je vse. Bog reče ostarelemu pastirju, naj odide, kamorkoli ga bo vodil; Bog reče devici, ki ima vse pred sabo, naj zanosi brez moža. Ne vemo, kaj bo Bog komu naročil, še najmanj pa moreš reči, kaj bo naročil tebi.